

Ririro

LEES OVERAL, ALTIJD

Odysseus en de zak met winden

Emilie Poulsson

De alom bekende Odysseus was op weg over de zee, naar zijn huis in het rotsachtige Ithaca, toen hij bij het eiland Aeolia aankwam. Vele omzwervingen had hij gemaakt, over zee en over land, sinds hij zijn eigen mooie woning had verlaten, en zeer welkom was de aanblik van deze vriendelijke kust. Hier woonde de grote koning van de winden - Aeolus - die zachte briesjes over de zee kon laten ruisen, en de wilde stormen kon terugroepen als ze te ruw met de golven speelden. Odysseus en zijn metgezellen verheugen zich over hun komst naar het prachtige drijvende eiland van koning Aeolus, want hier werden ze vriendelijk behandeld, na hun zwoegen en problemen, en toen de tijd voor hen aanbrak om weer op weg te gaan, stopte Aeolus in hun boot, geschenken en proviand voor hun reis.

Een van deze geschenken zag er heel vreemd uit - een grote uitpuilende zak, zo groot als een os; gemaakt van een ossenhuid - stevig vastgebonden met een koord van glanzend zilver. Aeolus plaatste de zak voorzichtig in de boot, nam Odysseus terzijde en vertelde hem dat hij de stormachtige winden in deze huid had gebonden, zodat stormen de kalmte van de oceaan niet zouden verstoren en de kleine boot uit haar koers zouden drijven. Als Odysseus echter op enig moment een krachtige stoot nodig zou hebben om de boot snel weg te voeren van een gevaarlijke kust of van een vijand, dan moest hij de zak met grote voorzichtigheid openen en alleen de wind laten ontsnappen die hij wenste, om de zak daarna weer snel dicht te doen en vast te binden met het zilveren koord. Toen Aeolus afscheid had genomen van Odysseus en zijn bemanning, stuurde hij

een zachte westenwind achter hem aan om hen voorspoedig op weg te helpen.

Dag aan dag zeilden ze vredig over de glanzende oceaan, de zachte storm droeg hen mee, terwijl Odysseus het zeil beheerde en dag en nacht de wacht hield. Op de tiende dag lag Odysseus in de boot te slapen, rustend van zijn arbeid, toen de matrozen onder elkaar begonnen te praten over de geheimzinnig uitziende zak. "Het moet vol schatten zijn," zeiden ze, "en waarom zouden wij er niet ons deel van hebben?"

Dus in hun dwaasheid besloten ze uiteindelijk de zak te openen. Ze maakten het zilveren koord los, maar meer hoefden ze niet te doen, want de onstuimige winden barsten onmiddellijk los en hadden in een oogwenk de stille golven tot schuim gemaakt en de boot ver uit haar koers geslingerd. De schipper kon niets doen, daar de boot niet meer aan het roer gehoorzaamde, en zelfs Odysseus, gewekt door het rumoer, was machteloos tegen deze brullende, fluitende winden, die het bootje heen en weer slingerden naar hun wil.

Eindelijk zagen Odysseus en zijn mannen, ver van hun geboortekust verdreven, weer land. De dwaze matrozen waren blij om de boot op het strand te trekken en veilig hun vuur te maken en een comfortabele maaltijd te bereiden.

Vele dagen en jaren gingen voorbij voordat Odysseus eindelijk zijn huis bereikte. Daarna beleefde hij vele avonturen, maar toen hij eindelijk in vrede en rust woonde, in het huis waar hij zo lang weg was geweest, hield hij er altijd van om het verhaal te vertellen van de zak met wind die hem door koning Aeolus was gegeven, en van de grote ramp die zijn matrozen en hemzelf veroorzaakten door hun dwaze nieuwsgierigheid.